

☞ Een Venetiaanse zomer ☛

Christian Deterink

Venetië. Vanaf de eerste dagen dat ik was gearriveerd in deze stad, was ik door haar in vervoering geraakt. De drukke kanalen vol met veelkleurige gondels, de prachtige gebouwen en paleizen en vooral de talloze kerken. Ik kon geen genoeg krijgen van de majestueuze bouwwerken die deze godsvruchtige mensen hadden opgetrokken om Zijn naam te eren. Vooral de maagdelijk witte basiliek Santa Maria della Salute, groots neergeveld langs de Canale Grande, vervulde me elke keer als ik het bezocht weer met een enorme bewondering en vreugde.

Ik voelde me alsof ik thuis gekomen was.

Hoe anders had ik me gevoeld toen ik Moskou enkele maanden eerder had verlaten. Ik had me aangesloten bij een groep vluchtelingen die westwaarts trok het verwoeste Europa in. De hele reis had ik als een waas beleefd, zo vol was ik van de dramatische verwickelingen in Moskou. Intens bedroefd was ik om het lot van mijn zusters, die ik uiteindelijk in het licht van mijn Opdracht had moeten opofferen. In trok het mezelf aan dat zij zich uiteindelijk zo zwak hadden getoond.

Ontelbare keren had ik me afgevraagd of ik zelf niet sterker had kunnen, of zelfs moeten zijn, om hen het juiste pad te wijzen. God had anders besloten.

Maar eenmaal aangekomen in Venetië was het alsof de lasten die ik te dragen had, lichter waren geworden. Het leek alsof ik werd opgetild door de energie en opwinding die door de stad gonsde. Nog maar enkele dagen eerder hadden de Nazi's gecapituleerd en was de oorlog in Europa eindelijk beëindigd. Iedereen was vol nieuwe hoop, maar was vooral vervuld van vreugde dat ze waren bevrijd van het juk van het fascisme van Mussolini, die nog geen week eerder was gestorven (en zijn geperverteerde Republiek van Salo met hem). Tenminste, zo hoorde ik van de vele opgetogen omstanders.

Deze vreugde en enorme energie, alsof er een dam van jaren was weggeslagen, werd alleen nog maar versterkt door het prachtige weer van de vroege zomer die juist in deze tijd intrad; vol met de heerlijke geuren en de gulle zon die alles in een prachtig helder licht deed baden en alles mooier liet schijnen dat het was. Ik liet me meevoeren in al die positieve energie en voelde me voor het eerst sinds tijden weer bijna gelukkig. Ik vergat zelfs bijna de zware taak die God me had gegeven. Maar dat was maar van korte duur, want nog geen twee weken later riep de Heer God me alweer bij zich.

Het zal niet meer dan een voetnoot zijn geweest in de lokale kranten, die bol stonden van de opgewonden verslagen over de laatste wervelwind van gebeurtenissen die de orkaan van de oorlog met zich meevoerde. Wat was immers de ontvoering van een kind van een uit een -zojuist

uit Albanië gevlucht- Italiaans gezin, in vergelijking met bijvoorbeeld de bestuurlijke chaos die in Italië heerste, of de verschrikkingen die men had aangetroffen in de Poolse gevangenkampen?

Het was bijna alsof God het allemaal zo voor me had opgezet.

Ik zag hem voor het eerst in de haven van Venetië –de Stazione Maritima- toen hij werd door zijn moeder werd meegetrokken over de kade. De schamele bezittingen van het gezin werden meegedragen door de vader van het kind, een opgeschoten puberjongen en een man die de grootvader kon zijn. Maar mijn aandacht ging alleen maar uit naar het kind. Zonder nog adem te kunnen ademen bleef mijn blik gevestigd op diens helder schijnende aura, waarvan het licht zo fel was dat het pijn aan mijn ogen deed. Ik kon mijn blik echter onmogelijk afwenden. Hoe kon ik ook? De opwinding klopte in mijn keel in het besef dat ik hem gevonden had.

Ik volgde ze natuurlijk en vond uit waar het gezin haar intrek nam. Tegelijkertijd regelde ik snel mijn eigen zaakjes en met het geld dat ik uit Moskou had meegenomen huurde ik een klein huis aan de Sestiere de Castello, niet al te ver van het San Marco plein.

Hierna begon ik te posten bij het hotel waar de familie verbleef. Diverse malen zag ik iemand van de familie het hotel in- en uitlopen. Ook het kind zelf zag ik een paar keer, altijd in het gezelschap van zijn moeder. Uit flarden van gesprekken die de moeder voerde leerde ik dat hij Emanuel heette, en dat hij zes jaar oud was.

Eindeloos zocht ik naar het moment om het jongetje te kunnen ontvoeren en het kostte me enorm veel geduld. Maar uiteindelijk, na vele dagen wachten, kreeg ik mijn kans. De moeder hield op de stoep bij het hotel een praatje met een andere gast en stond toe dat het kind ging spelen op het plaatsje dat achter het hotel lag. Daar begon het rond te springen in de plassen van zo'n vroeg zomerbuitje dat nog wel eens wilde vallen in deze stad. Opgewonden besepte ik dat dit de kans was waar ik op had gewacht en ik stapte vanachter de paardenkar waarachter ik me vaak verschool het plein op. Het kind keek vragend naar me op en ik smolt van de onschuld in zijn blik, van de pure goedheid die het uitstraalde. Maar ik aarzelde niet. Ik pakte hem bij de hand en trok hem mee. Met een kalme stem praatte ik op het jongetje in en bleef ik herhalen dat ik hem meenam voor een logeerpartij.

Het hielp in zoverre dat het jongetje zich verbouwereerd liet meevoeren. Ongezien wist ik weg te glippen in een steegje en hierna volgde ik de route die ik al vele malen had geoefend richting mijn onderkomen. Het kind was ontdaan begonnen te huilen, maar ik trok nauwelijks aandacht in de drukke straatjes. Een haastige moeder met een huilkind, niets bijzonders.

Eindelijk in het huis aangekomen probeerde ik het kind tot rust te manen. Het jongetje was over zijn toeren natuurlijk, maar ik wist het uiteindelijk stil te krijgen met snoep en troostende woorden. Ik noemde mezelf tante Dinera, en zei hem dat zijn moeder hem een tijdje niet kon zien. Dat ik met haar had afgesproken om op hem zou passen en dat hij bij mij kon logeren.

Uiteindelijk wist ik hem rustig te krijgen en tegen de avond viel hij in slaap in het nieuwe kinderbedje dat ik voor hem had gekocht.

De hele nacht waakte ik aan zijn zijde en bleef gefascineerd staren naar zijn rustige slapende gestalte. Ik twijfelde geen moment. Dit jongetje, Emanuel Ricci, zes jaar oud, was de nieuwe

Messias. En mijn taak was het hem op te voeden en op te leiden voor zijn toekomstige taak. Het was niet meer dan logisch. In Moskou was ik er nog van overtuigd geweest dat de Messias te vroeg zou komen, maar nu, nu de oorlog eindelijk was afgelopen en niet alleen Italië maar geheel Europa nieuwe hoop gloorde, was het tijd voor Zijn komst. Was het tijd om zijn Rijk te vestigen.

Maar ach, wat bleek de taak die God me had gegeven, al snel een moeilijke te zijn. Emanuel bleef maar om zijn moeder vragen, huilde uren achtereen en kreeg soms onbedwingbare driftbuien. Het kostte me verschrikkelijk veel moeite om elke keer mijn kalmte te bewaren om hem dan weer te sussen en te troosten. Ik vroeg me diverse keren af of Maria ook zo'n moeilijk kind aan hem gehad. Alleen door mezelf voortdurend in te prenten dat dit schreeuwlelijkje de redder van de mensheid was, slaagde ik er in niet in woede te ontsteken.

Het waren moeilijke weken voor me en ik begon weer veel in de Bijbel te lezen. Ook ging ik steeds vaker naar de Kerk, iets wat ik in jaren niet meer gedaan had. Ik vond uiteindelijk de steun die ik zocht in pater Padovano, een Franciscaner monnik die als priester voorging in de Santa Maria dei Miracoli kerk. Ik biechtte veel bij hem en vroeg vergeving voor de getoonde zwakheid van mij, die had geleid tot de tragische dood van mijn zusters. En ik vroeg kracht voor de opvoeding van Emanuel. De rustige en zware stem van de pater gaf me de kracht om door te gaan.

Maar ik had nog geen weet van de beproevingen die God nog voor me in petto had. Want Emanuel bleef een moeilijk te hanteren kind. Ik merkte dat hij een beetje bang voor me was geworden en begon zelfs vluchtgedrag te vertonen. Op een dag was hij er tot mijn schrik in geslaagd uit het raam te klimmen en kon ik hem nog maar net op tijd te pakken krijgen. Vanaf die tijd zat er niets anders op hem hele dagen op te sluiten in zijn kamer. Op straat gaan met hem durfde ik al helemaal niet meer, in de angst iemand van de Ricci's tegen te komen.

Ik raakte steeds meer gefrustreerd. In de avonden probeerde ik tot rust te komen door in mijn Bijbel te lezen, maar ik werd vaak verstoord door het gehuil van Emanuel. Ik las over de grote indruk die de piepjonge Jezus in zijn tijd al had gemaakt op Bijbelgeleerden en de priesters in de tempels en bedacht dat ik daar nog maar heel weinig van terugzag bij de nieuwe Messias. En langzaam begon het idee in me te groeien dat er iets in hem mis was.

Ik moest het met iemand bespreken en omdat ik in Venetië heel eenzellig was, bleef er maar één persoon over om mijn problemen te bespreken. Pater Padovano. In die maanden was er langzaam tussen ons een zekere genegenheid ontstaan, waarin ik hem nodig had als steun- en toeverlaat en hij mij leek te bewonderen om mijn godvrezendheid en mijn kracht.

Tijdens een biecht begon ik erover: "Pater Padovano, ik vraag u vergeving voor mijn ongeduld tegenover het kind, Emanuel."

"Van waar het ongeduld?", klonk zijn rustige basstem vanachter het rooster.

"Hij is onhandelbaar, is driftig en huilt zo veel. Het lijkt erop alsof hij zich verzet tegen wat hij eigenlijk is of moet zijn. Hij is niet zichzelf., alsof er iets in hem gevaaren is..."

"Iets buiten hemzelf?", vroeg Padovano.

Ik veerde op bij de suggestie, “Misschien wel, vader.” Het nieuwe idee zette zich meteen vast in mijn brein. Er viel een nadenkende stilte, tot de pater zei, “Misschien moet ik het kind zien.” Ik was meteen vervuld van vreugde om de suggestie. Een priester om de Messias weer op het goede spoor te krijgen, dat was de oplossing.

“Akkoord”, zei ik bijna buiten adem.

Emanuel lag op zijn bedje toen we op een avond binnen traden. Ik opende de gordijnen om daglicht tot de kamer toe te laten. Padovano liep in zijn bruine pij naar het bed en ging naast het bed zitten. Het kind schrok wakker, sperde zijn ogen open en bewoog zich angstig van hem weg. Toen hij mij in het oog kreeg, zette hij het op een huilen. Woedend keek ik hem aan. Nòg geen enkele verbetering. Waarom herkende hij niet een man Gods? Waarom zag hij niet het zuivere geloof in de man? Het gehuil werkte op mijn zenuwen en als Padovano er niet was geweest had ik het kind weer afgeranseld, net zoals ik de afgelopen dagen al was begonnen te doen.

“Waarom huil je, mijn kind?”, vroeg de pater.

Emanuel begon wat uit te slaan wat we geen van beiden verstonden en drukte zich nog verder tegen de bedplank. Hij kon niet voorkomen dat Padovano hem bij een arm vastpakte en zijn pyjamajasje opende.

“Hij is bont en blauw”, zei Padovano, terwijl hij mij aankeek, “is dat jouw schuld?”

“Nee”, zei ik zonder mijn blik af te wenden en ook zonder echt te liegen.

De priester keek me lang aan en knikte tenslotte, “Ik geloof je.” Hij liet de jongen los, die snikkend zijn armpje introk en in een foetushouding ging liggen. Na een tijd nadenkend te hebben gezeten op de bedrand stond hij op van het bed en liep naar me toe.

“Je hebt hem echt niet geslagen, Dinera?”, vroeg hij terwijl zijn hand op mijn bovenarm legde. Verontwaardigd keek ik hem aan. Ergens in mij klonk een stemmetje dat ik moest vertellen dat het mijn hand was geweest die het kind had geslagen, hoezeer het ook de omstandigheden waren die me daartoe hadden gedwongen. Maar ik had de priester nodig.

“Geen twijfel, pater, je weet toch hoe ik ben?” Ik moet bekennen dat ik begon te snikken om de twijfel bij hem weg te nemen. Hij trok me tegen hem aan en liet me op zijn schouder uithuilen. Ik gehoorzaamde gedwee en bedacht dat deze priester misschien wel meer genegenheid voor me had als alleen een zielenherder voor een godsvruchtige parochiaan.

“Het is zo vreselijk”, ging ik snikkend door, “Die blauwe plekken en schaafwonden verschenen als uit het niets op zijn lichaam. Alsof... “ -Op dit moment vroeg ik me af of het wel goed was wat ik deed, of God mijn leugens wel zou goedkeuren, maar ik kon nu niet meer stoppen met mijn toneelstukje- “...Alsof het niet iets buiten hem was wat hem verwondde, maar iets erbinnen.”

Padovano pakte me vast bij de schouders en keek me geschrokken in de ogen, “Dat is vreselijk! Mijn God, Dinera wat heb je allemaal meegemaakt?”

“Ach, pater”, snikte ik.

“Noem me toch Amalfi”, zei hij met een van emotie verstikte stem en hij veegde de tranen van mijn wangen.

“Wat moet ik toch doen, Amalfi”, ging ik door, “Welke offer vraagt God van me?” Ik wist dat ik hem nu bijna overtuigd had. Hij liet me los en liep peinzend door de kamer. Zijn lippen bewogen zich, alsof hij in zichzelf nadacht. Tenslotte draaide hij zich weer opgewonden naar me toe en zei hij: “Dat moet het wel zijn! Ik heb hier vaker van gehoord. Het moet het werk van de duivel zelf zijn. Die is in hem gevaren!”

“Ja”, snikte ik met een triomfantelijk gevoel, “ja, dat moet het zijn!” En ik zakte, als slotstuk van mijn act, huilend ineen op de vloer. Wetend dat ik de priester voor me gewonnen had.

Een kleine week later kwam Padovano terug, gewapend met alles wat hij dacht nodig te hebben. Hij had al die dagen nodig gehad om zich voor te bereiden op datgene wat van hem verlangd werd.

Toen hij binnen kwam, sloot hij me in zijn armen, maar net iets te innig. Ik deed alsof ik niets merkte en vertelde snel over hoe de toestand van het kind verder verslechterd was. Voor we de kamer binnen traden legde ik mijn hand op zijn arm, “Schrik niet over wat je aantreft, Amalfi.” “Dan moeten we nu handelen”, zei hij vastberaden. Hij liet zijn hand langs mijn wang glijden, “Je bent een ongelooflijk sterke vrouw, Dinera. We moeten doorzetten.” Wederom merkte ik hoezeer hij me bewonderde.

Toen we de kamer binnentraden, was het eerste dat we merkten de stank. Het kind lag verstrikt in de lakens op zijn bed. Een roodachtige vlek verried dat hij had overgegeven. Hij was bleek en leek ziek.

“Wat is hij mager geworden”, fluisterde Padovano. Terwijl hij toeliep op de jongen prevelde hij een gebied en stak hij een rozenkrans als een wapen voor zich uit. Ik bewoog me stilletjes naar de andere zijde van het bed. Vol walging keek ik naar het wezentje op het bed. Wat was er mis gegaan, vroeg ik me vertwijfeld af. Het kon toch niet aan mij gelegen hebben? Ik had de afgelopen weken meer gebeden dan ooit en God gesmeekt zijn zoon de kracht te geven de duivel in hem te overwinnen. Ik had alles geprobeerd om het tij te doen keren: had het kind niet meer gevoed, zodat het lichaam en de duivel in hem zou verzwakken. Ik had hem een drankje toegediend, waarvan ik het recept had gevonden in één van de weinige boeken die ik vanuit Moskou had meegenomen. Maar de kruiden - Vliegezwam en Marbos Odem- hadden de kwade geesten niet kunnen verdrijven en hadden de waanzin in hem alleen nog maar aangewakkerd. Toen Padovano knielde naast het bed werd Emanuel wakker. Zijn opengesperde ogen waren rood en tolden rond. Hij stootte iets uit, woorden die we beiden niet verstonden. Ik merkte dat het gezichtje magerder was en daardoor ouder leek dan de zes jaar die hij was. De priester legde zijn enigszins trillende hand op het voorhoofd van de jongen en declameerde: “Satan, verwijder u uit dit lichaam in de naam van God Almachtig, de Heilige Geest en Jezus Christus.” Het kind probeerde onder de aanraking weg te komen en bewoog heftig met zijn hoofd heen en weer. “Uit naam van Jezus Christus, verdwij!” riep Padovano. Juist op het moment dat hij zich weer naar het kind toe boog, deed deze een plotselinge uitval. Met zijn kleine klauwende armpjes wist hij de priester enkele malen te raken en het scheelde niet zo veel of het kind had hem gebeten.

Padovano week naar achteren en staakte zijn gebeden. Meteen kroop het kind zo ver mogelijk van hem weg naar de rand van het bed.

“Ga door”, beet ik Padovano fluisterend toe, “we moeten nu doorgaan.”

Hij keek me aan en leek zich te herpakken, alhoewel hij enigszins bleek om de neus was geworden. Hij ging naast de rand van het bed staan en begon de gebeden van de rozenkrans te bidden. Emanuel bleef onder de gebeden die door Padovano met steeds meer volume werden uitgesproken, kronkelen op het bed, alsof hij in pijn was. Maar nog steeds leek de duivel niet in hem te willen wijken.

Toen Padovano een heel rozenhoedje gebeden had, zoals het voorgeschreven was, bewoog hij zich van het bed om twee laatste attributen te pakken. Het waren een kelk en een ketting met hieraan een medaille. Een schapulier, besepte ik. Gefascineerd keek ik toe hoe Padovano weer naar het bed liep en een psalm begon te bidden, zwaaiend met de ketting zijn hand boven het lichaam van Emanuel. Het kind ademde zwaar en zweette, alsof het zwaar ziek was. Ik kreeg een sprankje hoop, de duivel kreeg het moeilijk.

Pater Padovano wenkte me naderbij om de kelk vast te houden. Ik bewoog me voorzichtig naderbij en nam de kelk van hem over. Zonder op te houden met zijn gebeden en de schapulier nog steeds ophoudend, doopte Padovano zijn vrije hand in de kelk. Hij sprenkelde hierna het wijwater over het kind, dat niet merkbaar meer reageerde. Padovano herhaalde zijn handelingen enkele keren en bleef bidden, maar ik zag tot mijn bittere teleurstelling dat het kind nog slechts licht ademde. Ook waren zijn naar boven gerold, zodat ik alleen nog het wit ervan kon zien.

“Het kind is bewusteloos”, fluisterde ik.

Padovano keek me met holle ogen aan en knikte.

“We hebben gefaald!”

De opmerking bleef in de kamer zweven als een geest. We zaten tegenover elkaar in mijn bescheiden salon en konden niets anders dan zwijgen. Pater Padovano, die de woorden had uitgesproken, had het hoofd gebogen en hing zwaar met zijn ellebogen voorovergebogen op zijn knieën.

“We mogen niet ophouden”, fluisterde ik. Ook ik was teleurgesteld, maar ik was vastbesloten de duivel uit het kind te verdrijven.

“Nee, het is voorbij”, zuchtte Padovano.

Ik veerde op; “Hoezo voorbij?”

Padovano keek naar me op en voor het eerst herkende ik hem voor wie hij eigenlijk was: een slappeling. Ik zag nu pas in dat dit de reden was waarom ik hem zo eenvoudig voor me gewonnen had en hem had gekneed in wat ik nodig had gehad.

“We hebben alles geprobeerd. Alle methoden gebruikt die voor het sacrament gebruikt kunnen worden. De handoplegging, de naam van Jezus, de gebeden, het wijwater...”

“We moeten het nog een keer proberen”, zei ik dringend.

“Nee”, zei Padovano op een besliste toon die ik niet van hem kende, “Nee, ik acht mezelf niet in staat het nog eens te proberen. Ik... Emanuel, die arme jongen... Ik twijfel...”, zijn stem brak en

ik zag zijn ogen vochtig worden. Op dat moment trok er een kil gevoel langs mijn rug, hetzelfde gevoel dat ik had gehad toen mijn zusters de ceremonie met het Brood niet wilden volbrengen. Ik was op mezelf aangewezen, net als toen.

“Eruit”, beet ik Padovano woedend toe.

De priester keek me aan met een blik waarin voor het eerst angst was te lezen. Hij pakte schichtig zijn spullen bij elkaar en verliet mijn huis zonder om te kijken.

Ik aarzelde niet en besloot de uitdrijving de avond erna al uit te voeren. En ik zou niet falen! Ik had me voor het eerst in zes maanden gehuld in de toga uit mijn tijd in Moskou. De hele dag had ik gebeden om God te vragen om kracht. Ik was er klaar voor en wist dat God wilde dat ik dit zou doen. Dat ik geen gewijde priester was, deed niet meer terzake. Ik wist dat mijn geloof reiner en puurder was dan die slappeling van een Padovano en dat was wat telde.

De jongen lag te ijlen op het bed. De duivel had zijn lichaam veranderd in een uitgemergelde torso. Toen hij mij zag hief hij zijn armen alsof hij zich tegen me wilde verweren. Hij maakte hoge gillende geluidjes, maar ik begon onverstoorbaar met de ceremonie. De rozenkrans, schapulier, het wijwater, de Bijbel, ik gebruikte ze allemaal terwijl ik de passende gebeden uitsprak.

Maar tot mijn ergernis leek het kind nauwelijks te reageren op mijn uitdrijving. Toch bleef ik volharden. Nog luider las ik de gebeden, tot ik opeens merkte dat ik uitzinnig liep te schreeuwen. Ik moet bekennen dat ik ineens zakte en God om raad vroeg. Waarom laat u dit gebeuren?

Waarom kan ik niet de Messias voor u opvoeden en scholen?

Als door God ingegeven viel mijn oog op de zweep die ik had meegenomen. Voor in het uiterste geval, had ik toen nog gedacht. Maar nu bedacht ik dat dit het enige was dat nog resteerde. Kalm stond ik op en nam de zweep in mijn handen. “Kat met negen staarten”, zo werd het ook wel genoemd. Hoe passend. Zei men niet ook soms dat de duivel evenzovele gepunte staarten had? Dan was deze oplossing onontkoombaar, besepte ik. De duivel moest met zijn eigen wapens bestreden worden. En met die gedachte draaide ik me om naar het bedje van Emanuel en hief mijn hand op voor de eerste slag.

Die ochtend werd ik wakker van gebonk op de deur. Ik hief me op van de tafel waaraan ik zittend moet zijn ingedommeld en wankelde overeind.

Het bleek pater Padovano te zijn. Hij had een bleek bezorgd gezicht en had twee metgezellen bij zich, twee vrome broers die ik wel eens in de kerk had gezien. Visverkopers, als ik het goed had. “We moeten het kind zien, het kind... Emanuel...”, stamelde de Padovano alsof hij buiten adem was.

“Waarom?”, vroeg ik ijzig. Ik walgde van deze zwakke onderkruiper en vroeg me af waarom ik me ooit met hem had ingelaten.

“Om hem te redden, hij moet...”

Ik lachte schamperend, “Hij had jullie moeten redden, en ons allemaal!”

Padovano keek me vreemd aan en zei toen: “Je bent gek. Laat ons er langs. Je houdt me niet tegen!”

Ik deed een stap opzij. Ik had niets te verbergen. Padovano beende boos langs me heen. De twee broers liepen me snel voorbij, alsof ze een beetje bang van me waren. De priester had me verraden beseft ik. Hij had onze geheime uitdrijving lopen rondbazuinen. Niet alleen was hij op het beslissende moment geknakt, net als mijn bloedzusters, hij had me nu ook een dolkstoot in de rug bezorgd. En hiermee was hij mijn grootste vijand geworden, beseft ik.

Met een bittere glimlacht volgde ik de mannen naar de kamer en liet hen ongehinderd naar binnen gaan. Ik volgde ze niet naar binnen en bleef in de hal staan. Van achter de halfopen deur hoorde ik de eerste kreten van afschuw. Vervolgens hoorde ik het geluid van iemand die braakte. En daarna nog een keer. Gekreun. Tenslotte wankelde Padovano met een krijtwit gezicht naar buiten, gevolgd door zijn twee kompanen.

“Jij, jij”, beet Padovano me met verwrongen gezicht toe, “jij beest!”

“Ik ben geslaagd waar jij hebt gefaald”, zei ik rustig.

“Wa-wat?”, hapte de priester naar adem.

“Ik heb de duivel uitgedreven, uiteindelijk. Maar de jongen was niet meer te redden.”

“Niet meer te redden?”, bemoeide één van de broers er zich mee, “je hebt hem afgeslacht!” Hij wees achter zich naar het met bloed doordrenkte bed, waarop de resten lagen van wat ooit de jongen Emanuel was geweest.

Twee maanden later bevond ik me in Parijs. Ik had Venetië schielijk moeten ontvluchten toen die verachtelijke Padovano aangifte tegen me had gedaan en de politie me wilde oppakken. Ik had geluk dat het, zo vlak na de oorlog, nog zo’n chaos was, anders was ik vast en zeker opgepakt. Maar God had anders beschikt. Ik voelde dat hij nog niet klaar met me was. Hoe teleurstellend de hele geschiedenis in Venetië ook voor me was geweest, het had me uiteindelijk verder versterkt in de overtuiging dat God me nodig had in zijn alomvattende plannen.

De Messias zou komen, dat wist ik zeker. En nog steeds was ik voorbestemd in zijn komst een belangrijke rol te spelen. De weken na mijn aankomst in Parijs, waar ik elke dag uren tot God bad in de kapel van de zusterorde die me onderdak had geboden, was me duidelijk geworden wat Gods plannen waren. Geknield in mijn bankje keek ik op naar een gebrandschilderde voorstelling van Maria die Jezus op de arm hield, toen ik het opeens begreep. Ik moest de Messias zelf tot leven te wekken. De enige weg waarop de Messias zou kunnen terugkeren naar deze wereld was deze. Ik was voorbestemd de moeder van de Messias te worden.

Nog diezelfde avond verliet ik het klooster en nam mijn intrek in een hotelkamer centraal in de binnenstad. Ik wist wat me te doen stond en maakte mezelf gezien in het nachtleven. Ik moest een geschikte man voor mezelf vinden.

Nog geen maand later ontmoette ik Willem d’Orville.

